Nummer 4	15. Februar 1917	66. Aargang

Kirkens Præsidentskabs Juleartikel.*)

Julen i 1916 kommer med mange gode Ting og gode Tidender til de Sidste-Dages Hellige. Trods den frygtelige Stilling mange af Europas Nationer er i, og den forlængede indre Forstyrrelse i vor Nabo-republik Mexiko, saa er dog den Fremgang, som har fundet Sted indenfor de Forenede Stater, og som Utah i rig Grad har været med-delagtig i, med fortsat Udsigt til videre Udvikling, hvorved Statens Indbyggere bliver velsignede, saa er denne Fremgang ligesom et Straale-hav af Solskin, der giver Helligdagene Glans og indgyder Haab. De Hellige har derfor stor Aarsag til at fryde sig og med Taknemlighed deltage i Helligdags-Festlighederne. I Fællesskab med alle Folk, som bor i vor trivende Stat, er vi velsignede med at leve under fredelige Forhold, med at have rigelige Subsistensmidler og med at have gode Livsvilkaar, saa vi kan have et godt Helbred og gjøre Fremgang, samt med at eksistere under ordnede og frie Forhold. Aarets rige Høst, Rigdommene, som kommer til os fra Markerne og Agrene, fra Frugt-træerne, Plantagerne og Haverne, fra Fabriksvirksomhed og Handel, fra Minedrift, fra Høje og Dale, fra forskjellige Kilder og fra ethvert Sted indenfor Utahs Statsgrænser, burde bringe al Klage til at for-stumme og inspirere os til at føle os tilfredse og til at udbryde i Pris til alle gode Gavers Giver. De Sidste-Dages Hellige nyder ikke

*) Kirkens øverste Præsidentskab har i Løbet af mange Aar hvert Aar skrevet en Juleartikel, som har været til stor Opmuntring for Kirkens Medlemmer og af stor Interesse for alle at læse. Sidste Aars Juleartikel er paa Grund af Postvanskelighederne kommet os sent i Hænde, saa at vi ikke har kunnet faa den oversat og trykt før nu. Vi henstiller til „Stjernen"s Læsere nøje at overveje Artiklens lærerige, trosstyrkende og trøstende Indhold.

alene disse rige Gaver, men har stor Aarsag til at være glade paa Grund af, at de kjender Sandheden, som er aabenbaret fra Himlen, og paa Grund af Fællesskabet med ham, hvis Fødselsdag bliver højtideligholdt af alle Kristne. De Sidste-Dages Hellige er blevne eet med Kristus formedelst Antagelsen af hans Forskrifter og Evangelium, og Modtagelsen af hans Aand; og de har særlig Grund til at fryde sig under Julefestlighederne.

Medens hele Verden er berørt af Kristi, den store Lærers, Fødsel og Mission og er paavirket i god Retning, til Fremadskridelse, paa Grund af hans Fødsel, hvis Tilkommelse skabte en ny Æra, idet hans Liv og Forskrifter har haft en saa vidunderlig Indflydelse paa Menneskenes Liv, saa er det dog kun dem, som har modtaget Kristus i hans sande Karakter som den virkelige Søn af den evige Gud, Menneskeslægtens Forløser, han, der bragte Forsoningsofferet, han, der bliver kaldt „Opstandelsen og Livet", saa er det dog kun dem, der kan fatte den store Vigtighed af, at han blev født, og paa rette Maade højtideligholde hans jordiske Fødsel som vi andre dødelige, og ære ham som den evige, retmæssige Konge. Ingen, med Undtagelse af dem, der tilhører Kirken, som han selv har gjenoprettet, og til hvilken han ved Aabenbaring har skjænket Lys og Magt, og til hvem han har givet sin guddommelige Autoritet, ingen uden dem er det muligt fuldtud at forstaa de dybe Principper og Livsgaver, der er knyttede til hans guddommelige Kjærlighed og Herlighed. Men til dem bliver Julefesten i Sandhed en himmelsk og hellig Fest.

Stridighederne og de frygtelige Tildragelser, som finder Sted i Verden, var forudsagt af Kristus i et ligefremt og tydeligt Sprog. De er iblandt de Tegn, som peger paa hans andet Komme. De skulde gaa forud for hans Gjenkomst som Fredsfyrsten. Lige saa sikkert, som disse Begivenheder er en Opfyldelse af, hvad han erklærer skulde gaa forud for hans Komme og Oprettelsen af hans Rige paa Jorden, lige saa sikkert vil hans Forjættelse om hans Tilbagevenden i majestætisk Herlighed blive opfyldt. Det er med Tro paa disse Herrens Ord og Forjættelser, at vi betragter hver ny Jul' som et Skridt nærmere henimod den store Afslutning og hilser alle dem, som er døbte til ham, idet vi beder dem at være glade og frydefulde paa Grund af den herlige Forsikring, vi har modtaget om den sig nærmende Retfærdighedens og Fredens Regjering.

Kirken, som er oprettet af Kristus i disse sidste Dage, vokser i Styrke og i Antal og udvikler de indre Kræfter, som han har givet den, og det kan ikke undgaas, at Menneskene efterhaanden bliver bekjendte med Kirkens trofaste Medlemmers Oprigtighed og den Selvopofrelse, som Kirkens Præstedømme udviser. I de kirkelige Stifter hjemme udvikler den ypperlige Kirkeorganisation, som Frelseren har grundlagt, sine Kræfter til Gode for Kirkens Medlemmer, og rækker til alle for at fremme Medlemmernes aandelige Vækst og almene Velvære. Ude i Verden har Missionærerne, skjønt de har været ude af Stand til at bringe Evangeliets Budskab til Krigscentrerne, dog haft vidunderlig Fremgang, siden vi udsendte vort forrige Julebrev, idet de

har udryddet Fordomme og forsvaret de Sandheds-Principper, som Gud har aabenbaret, og bragt Tusinder af ærlige Sjæle til Samfund med Kirken. Enhver udenlandsk saa vel som amerikansk Mission trives og gaar fremad. Vore Missionærer nyder Talefrihed. Kirkens Literatur bliver spredt i vide Kredse og højlig paaskjønnet. Der kommer hele Tiden Anmodning til Missionærerne om kirkelige Skrifter fra Personer, som ønsker Oplysning om vore Lærdomme, idet det har begyndt at gaa op for dem, at de, som nedsætter os i vore Medmenneskers Omdømme, lyver om os; og disse Folk sender vi vore Skrifter, naar Lejlighed gives. Offentligt udgivne Blade, der en Gang var fjendtligsindede mod os, paa Grund af, at de ikke var korrekt underrettede om os, aabner nu deres Spalter for Fremsættelsen af Kjendsgjerninger og Forklaringer fra vor Side, og herved bliver Folk bekjendte med vor sande Stilling; og vor Sag bliver derved støttet i høj Grad. Kirkens Publikationer bliver meget efterspurgte. Dr. Talmages Jesus The Christ bliver nu udgivet i sin fjerde Udgave, og enhver Bog bliver solgt, saa hurtig den er trykt. Skrifter og Smaabøger bliver udgivne i stort Antal af Oplysnings-Bureauet paa Tempelpladsen. Mormons Bog bliver vidt cirkuleret i de Forenede Staters Missionsdistrikter, og der er i al Almindelighed en Forandring til det gode i Offentlighedens Stilling overfor Kirken. Naar det bliver taget i Betragtning, at de hadefulde Anstrengelser af vore Fjender yderlig forfejler den tilsigtede Virkning, og i Stedet for bliver til Fremme for den Sag, som de skulde modvirke og knuse, saa drages vore Tanker til Guds styrende Forsyn og Sandhedens Sejr over Vildfarelsen, og denne Sandhed vil tilsidst omfatte og række til alle Ting.

Bygninger, som vi nylig er komne i Besiddelse af i forskjellige Byer i Verden til kirkeligt Brug, bidrager i høj Grad til, at der gives oftere Anledning til at udbrede Evangeliet og bedre Lejlighed for Kirkens Medlemmer til at samles i evangeliske Øjemed. Det samme gjælder med Hensyn til Opførelsen og Udvidelsen af Kapeller og Forsamlingshuse i Zions Sogne og Stifter efter de forbedrede Byggemetoder og moderne Arrangementer, som svarer til Tiden. Bygninger til Brug ved Afholdelsen af Foredrag og festlige Sammenkomster, Gymnasier osv., der staar under kirkelig Kontrol, giver Ungdommen Lejlighed til passende Adspredelse; og de organiserede Bestræbelser, der nylig er gjorte for at bevare den passende Opførsel og Anstand ved Dans, og den passende Paaklædning, fører til den forønskede Reform i disse vigtige Henseender. Vi opfordrer alle lokale Kirkeautoriteter til at udøve Visdom og føre omhyggelig Tilsyn vedrørende disse Ting ved Julefestlighederne og ved alle andre Lejligheder, saa alt, som er rent og dydigt, kan blive opholdt, og hvad, som er passende, blive strengt iagttaget.

Hvad der vedrører Oplysningen, har vi skjænket fuld Opmærksomhed og givet Bidrag til fra Kirkefundene. Staten bidrager liberalt til de almindelige Skoler og Højskolerne, men de af Staten givne Beløb bliver rettelig kun anvendt i verdslige Øjemed, hvorfor kirkelig Belæring og Indflydelse maa blive givet fra Kirkens Side, og en vedvarende Forøgelse af financielle Bevillinger er nødvendig for at tilfredsstille de

voksende Fordringer. Disse Beløb udgjør ialt en meget stor Sum i Forbindelse med, hvad der bliver udgivet til Skolebygninger. Tilfredsstillende Fremskridt bliver gjort i de graduerede Klasser af vore Lærere i Henseende til de forskjellige Studier og hvad Eleverne af begge Kjøn lærer, som nyder det Privilegium at kunne modtage korrekte Kundskaber i Henseende til Religion og Moralitet.

Den Pligt, som paahviler os, at give til Herren en Tiendedel af vor Indtægt, naar samme bliver modtaget, er almindelig forstaaet og praktiseret med rosværdig Punktlighed og Troskab af de fleste af Kirkens Folk. De modtager fuld Belønning i den timelige Fremgang, de gjør, saa vel som ved at modtage aandelige Gaver og Aandens Inspiration, og Indtægten, Kirken gjennem Tienden modtager, bliver fuldtud anvendt i kirkelige Øjemed. Dette er der indestaaet for af Regnskabs-Komiteen i deres regelmæssigt givne Rapporter. De fattige modtager en stor Del af Tienden til deres Understøttelse og Hjælp, saa vel som Fasteofringerne, der bliver modtagne paa Fastedagene til deres specielle Fordel. Beløbene, som medgaar til Missionærernes Hjemrejse, efter at deres Missionstid er forløben, i hvilken Tid de selv har betalt deres Udgifter, kræver ogsaa en stor Sum; Vedligeholdelsen og Understøttelsen af Missionshusene og Missions-Hovedkvartererne, som findes paa mange vigtige Punkter, er ogsaa en stor Udgiftspost. Hertil maa blive lagt, hvad det koster at underholde de, som tjener i Templerne til Stadighed, og de, som er ansatte paa Kirkens Kontorer. Ogsaa Reparationerne og Forbedringerne af disse Bygninger kræver gjentagne Udlæg.

Templet, som nu bliver bygget i Kanada, nærmer sig hurtig sin Fuldendelse. Opførelsen skjænkes forunden Opmærksomhed, og det nødvendige Materiale bringes til Veje. Dette Tempel vil blive en ypperlig Forøgelse af de hellige Bygninger, hvori Frelses-Arbejde daglig bliver udført. I Aaret 1917 vil utvivlsomt de nordlige Egne blive givet denne længe ønskede Lejlighed til, at de højere hellige Ordinancer kan blive administrede der, og hvorved nye Veje aabnes til, at Menneskene kan fryde sig paa Jorden, og Menneske-Aanderne i den aandelige Sphære. Templet, som bliver opført i Laie paa Hawaii Øerne, nærmer sig ogsaa sin Fuldendelse. De indfødte paa Stillehavs-Øerne fer hen med Fryd til den store Velsignelse, det vil blive for dem at virke der for de levendes og dødes Frelse, i hvilke Principper deres Tro er dyb og udstrakt. I denne Forbindelse vil det være betimeligt at nævne for vore øvrige Venner, at det hawaiiske Tempel bliver opført til Brug for de indfødte paa Stillehavsøerne, og i en lang Tid efter dets Indvielse kan det ikke blive besøgt af større Selskaber af besøgende. Ideen, at føre store Selskaber sammen og tage alle disse dertil til Aabningshøjtideligheder og nærmest paafølgende Administrationer er ikke gjennemførlig. Kirkens Medlemsantal paa Hawaii-Øerne er lidt mindre end 10,000 Sjæle, indbefattet Børn. Laie, hvor Templet bliver opført, er paa den korteste Rute fem og tredive engelske Mil og paa den længste otte og fyrretyve Mil fra Honolulu, og en større Skare af besøgende kunde ikke betjenes i Laie. Templerne i Salt Lake City, Logan, Manti og Skt. George giver rigelig Lejlighed til Udførelsen af Ordinancer her,

og andre Skridt, som vil imødekomme Kirkens Medlemmer, vil blive gjorte, naar Tiden er moden dertil. „Et Ord til de vise" burde være tilstrækkelig.

Den ypperlige Bygning til Kirkens Kontorer, som er under Opførelse, omtales nu rosende fra Folk af alle Trosbekjendelser, Partier og Anskuelser. Den er hovedsagelig bygget af Materialer fra Utah og har været opført med stor Omhyggelighed af dygtige Arkitekter og dygtige Arbejdere. Den vil blive en Pryd for Byen og blive Kirken til Ære og god Nytte. Bygningen vil blive færdig til Afbenyttelse straks efter Nytaar. Den har kostet meget mere end oprindelig beregnet, men dens prægtige Ydre og indvendige Udsmykninger er Værdi for Udgifterne, og Bygningen vil være et Monument, der vidner om deres arkitektoniske Smag og grundige Byggemetode, som har foreslaaet Opførelsen, og Bygningen vil være et talende Vidnesbyrd om Utahs naturlige Hjælpekilder og Industri; den vil blive Staten til Ære og bringe Statens Navn til Jordens fjerneste Egne.

De offentlige Bygninger, de private Huse og hyggelige Hjemsteder, de fine Farme, de udmærkede Græsmarker, Kvæg- og Faarehjordene, de herlige Miner og Jernbaner, de elektrisk oplyste Byer, Telefon- og Telegrafledningerne, der sætter os i Forbindelse med Omverdenen, Statens Handel og Rigdomme og ypperlige Frembringelser, stiller Staten i en stolt Stilling blandt de mest fremadskridende Kommuner. Vi nærmer os hurtig til at blive en ledende Stat paa Musikens, Kunstens, Videnskabens, Lovgivningens og det literære Omraade, og alt dette er i Virkeligheden som en glimrende Samling af Stjerner, der i Fremtiden vil skinne som herlige Sole med slig Lyspragt, saa Utah vil blive beundret af hele Verden; og den Tro, som de Hellige bekjender, vil blive ledende for Millioner af Mennesker, som søger at kjende Sandhedens og Retfærdighedens Principper.

Sukker-Industrien er en vigtig Faktor for Utah; denne Industri er i Løbet af det sidste Aar gaaet meget fremad i Staterne og tiltaget i Omsætning. Den har naaet et Punkt, som langt overgaar Industriens Grundlæggeres Forventninger og giver tilfredsstillende Overskud til dem, som har understøttet Virksomheden. Sukker-Industrien var paabegyndt af Kirken og blev en lang Tid opretholdt under ugunstige Forhold og prøvende Omstændigheder; men den forudsagde Sukses er forhaanden, og de Hensigter, i hvilke Foretagendet blev begyndt, er naaede. Sukkerroedyrkningen har givet Arbejde til mange flittige Hænder og givet Farmerne betydelig større Udbytte, end de har kunnet haft fra andet Agerbrug, hvorved mange Penge er blevne satte i Cirkulation i Forretningslivet, og hvorved Staten er blevet beriget i høj Grad, og Fordelene, som denne Industri har ført med sig, spores i enhver Retning og kommer næsten enhver Husholdning til Gode.

De Forandringer, som har fundet Sted paa Grund af kjendte Mænds og Kvinders dødelige Bortgang, har mindet os om det uvisse ved Menneskelivet. Den hurtige Død af Præsident Francis M. Lyman, Medlem af de tolv Apostles Kvorum, og af Ældste Joseph S. Wells af Ensign Stavs Præsidentskab, var en stor Prøve, ikke alene til deres

nærmeste Slægtninge, men til den hele Kirke og til den hele Stat. Hver af dem udførte det Arbejde, som de kom til Jorden for at udføre, og de er os i inderlig kjær Erindring. Deres Stillinger er blevet indtaget af dygtige Herrens Tjenere, som vil bestræbe sig for at efterligne deres gode Gjerninger og følge deres udmærkede Eksempel. Ældste Heber J. Grant, som stod nærmest i Apostlenes Ordinationsrække, kom naturlig til at indtage Stillingen som Præsident for Kvorumet, hvilken Stilling han er vel skikket til paa Grund af sine Kundskaber, fremragende Dygtighed og lange Erfaring. Saadanne Forandringer fremhæver den Sandhed, at i denne Kirke vil der altid blive fundet kompetente og værdige Efterfølgere af dem, som bliver forflyttede til højere Sphærer paa den anden Side Sløret. Dette gjælder saaledes ogsaa med Hensyn til dem, som behøves til at indtage ledende præsiderende eller andre vigtige Stillinger. Ældste Hyrum M. Smith af de tolv Apostles Kvorum indtog med sin begavede Hustru en fremragende Stilling i Løbet af tre Aar i den europæiske Mission i en meget prøvende Tidsperiode i dens Historie. De er vendt tilbage, og Ældste George F. Richards, ogsaa en af de tolv Apostle, fylder nu Stillingen som Præsident over den nævnte Mission med Dygtighed og Flid. Ældste Theodore Tobiason, som præsiderede over den svenske Mission, er efterfulgt af Ældste A. P. Anderson. Ældste Hyrum W. Valentine, som en lang Tid forblev som Præsident over den svejtsiske Mission under Krigen i Europa, er nu efterfulgt af Ældste Angus J. Cannon, som med sin Familie og forbundne Rejseselskab har naaet Basel under vanskelige og prøvende Omstændigheder. Saaledes tilvejebringer Kirken, som er en levende Organisation, enhver Ting, som er fornøden, og giver os sine egne Autoriteter i Henhold til Kirkens Behov, efter de Forandringer, som finder Sted.

Visheden om Menneskeaandens vedblivende Tilværelse, efter at Legemet har fuldendt sin bestikkede Mission her paa Jorden — idet Aanden eller „den bedre Part" af Mennesket eksisterer og gjør Fremgang i de evige Verdener — og den faste Vished vi har for, at der er en Opstandelse og Gjenforening af Familieforbindelser, ordnede efter guddommelige Love og Pagter, dette bortdriver Frygten for Døden fra os og kaster Lys i Sorgens og Tvivlens Mørke. Det er den fulde Tro paa hans Kraft og paa hans Løfter, som opstod fra Graven og selv er „Opstandelsen og Livet", som giver Sjælen Trøst, og som gjør Julen til en sand Glædens Tid, idet vi erindrer Verdens Forløsers Fødsel, hans Fødsel, som vil rejse hele Menneskeslægten fra Støvets Søvn og belønne enhver efter sine Gjerninger. Samtidig vi synger Julesange om Betlehemsbarnets Fødsel, kan vi forenede synge Anthemer vedrørende Kristi herlige Opstandelse og udbryde: „Kristus er opstanden", og derfor skal vi opstaa! Døden er kun en midlertidig Sejrvinder. Kristus er Kongen, med Magt over alle Ting i Himlen og paa Jorden, og hans Komme og Regjering er for Haanden. Vi rækker i Tanken vore Brødre og Søstre vor Haand med de bedste Ønsker for alle de, som vi har aandeligt Fællesskab med. Vi virker til deres Fordel og fryder os ved deres Fremgang. Vi nedbeder Guds Velsignelse

over dem og deres Familier og Efterkommere til de sidste Slægtled. Vi ønsker dem og hele Menneskeslægten en glædelig Jul. Vi beder, at han, som har Herredømmet over alle Ting og bringer sine egne Hensigter til Udførelse, snart vil kvæle Krigs-Raseriet blandt Nationerne og tilvejebringe Fred paa Jorden og Enighed mellem Menneskene indbyrdes. Vi tror, at Despotisme og Tyranni vil omsider blive undertrykket, og Retfærdighed og Upartiskhed vil faa Overmagten. Men dette vil kræve Udøvelsen af Almagtskraft; og den vil blive udøvet af den mageløse Nasaræer, iklædt Udødelighed og Guddoms-Autoritet. Og idet vi ser hen til hans Gjenkomst og hans Rige, formaner vi de Hellige til at forberede sig til dette hans Komme. Han vil komme i sin evige Faders Kraft. Lad hele Folket fryde sig over denne Fremtids-Udsigt. „Lad Bjergene give Gjenlyd af Fryderaabene og Dalene bifalde dem", og hele Menneskeheden bøje Knæ for Kongernes Konge, hvis jordiske Fødsel vi med Inderlighed højtideligholder.

Joseph F. Smith.
Anthon H. Lund.
Charles W. Penrose.

Ældste Stephen L. Richards er ordineret til Apostel.

Ved et Møde, som blev afholdt i Templet den 18. Januar af Kirkens øverste Præsidentskab og Medlemmer af de tolv Apostles Kvorum, blev Stephen L. Richards af Præsident Joseph F. Smith foreslaaet til at blive ordineret til Apostel i afdøde Apostel Francis M. Lymans Sted. Forslaget blev enstemmigt vedtaget. Præsident Smith udførte Ordinationen.

Stephen L. Richards er født den 18. Juni 1879 i Mendon, Cache Amt. Han modtog i sin Ungdom den allerbedste Undervisning og Skoleuddannelse. Efter Afslutningen af sin Skolegang i Børneskolens Klasser i Salt Lake City studerede han henholdsvis ved Utahs Statsuniversitet og ved Universitetet i Michigan. Sluttelig tog han juridisk Eksamen fra Universitetet i Chikago.

Ældste Richards indgik den 21. Februar 1900 Ægteskab med Irene W. Merrill, og der er 6 Børn i Ægteskabet.

Den ny Apostel, som i 13 Aar har drevet Sagførervirksomhed i Salt Lake City og deltaget paa samfundsnyttig Maade i det politiske Liv, har fra sin Ungdom været Evangeliets Sag trofast hengiven og virket med stor Energi og Dygtighed i de vigtige Stillinger, han har indtaget i Kirken, specielt i de unge Mænds Forening, ved Religions-Klasserne og i Søndagsskolen.

De er aldrig alene, som omgaas med ædle og rene Tanker.

— Høflighedens Former maa altid være et Udtryk for oprigtig Velvillie.

Nærværende vanskelige Tider.

Apostelen Paulus har i sit andet Brev til Timotheus, i det tredie Kapitels første Vers, underrettet os om, „at i de sidste Dage skulle vanskelige Tider være at forvente". At disse Tider nu er begyndt, er der vel intet Menneske, som med Grund kan benægte. Alle mulige Vanskeligheder synes at optaarne sig, saavel paa Land som paa Hav, og der behøves i Sandhed gode Hjerner til at finde en Udvej, hvorved der kan raades Bod paa de mange uhyopkommende Vanskeligheder, der er forbundet med at styre det store Statsskib, samt stille Sindene nogenlunde tilfreds hos den undrende Skare af Mennesker, der med Angstelse spørger, hvad Enden paa det altsammen skal blive, og hvem der skal bringe Orden og Ligevægt ud af det forfærdelige Kaos, som Menneskene i Verden nu sukker under. Meddelelsen om den tyske Blokade omkring England bragte en Følelse af Skræk og Rædsel til ethvert følsomt Hjerte, og Blokadeerklæringen vil sikkert, om den opretholdes, drage sørgelige Følger med sig. Ophævelsen af den diplomatiske Forbindelse mellem Amerika og Tyskland, der er en Følge af sidstnævnte Nations Blokadeerklæring, har fyldt Sindene med stor Uro overalt, og mange befrygter, at hvis Blokaden ikke hæves, da vil Amerikas Indtræden i Verdenskrigen kun være et kort Tidsspørgsmaal.

Søfarten mellem de skandinaviske Lande og Amerika, som grundet paa Blokaden er standset i Øjeblikket, betyder maaske ikke saa meget for Amerikas Vedkommende, da man i sidstnævnte Land ikke er afhængig af andre Lande, hvad Næringsmidler og Livsfornødenheder angaar, medens man her i Norden maa søge til Amerika efter meget af det man behøver til Livets Ophold. Standsningen af en stor Del af Skibsfarten har sat Tusinder af Søfolk ud af Beskjæftigelse. Lukningen med Tilførsel af Kul truer med at foraarsage Indskrænkning af Driften i mange Fabriker overalt i Skandinavien, og det betyder Arbejdsløshed for Tusinder af Mennesker. Foruden de mange ydre Vanskeligheder, som er opstaaede formedelst den grusomme Krig, har man her i Norden andre Vanskeligheder at kjæmpe med, i hvilke vi faar et Indblik ved at læse følgende Citat fra et af Hovedstadens ledende Blade:

„Denne Vinter er den vanskeligste, Statsbanerne endnu har haft. Sneen har allerede mange Gange gjort store Banestrækninger ufarbare. Isen, der næsten har gjort alle Danmarks Øer landfaste med hinanden, truer med at standse Trafiken over Sund og Bælt. Foreløbig er jo al Natfart afløst. Til disse Vanskeligheder kommer nu den truende Kulnød. Slipper Statsbanernes Kullagre op, maa alle Tog og Færger standses."

Saaledes ser Situationen ud her i Norden i Øjeblikket, og naar man samtidig erindrer, at Brødet og flere Levnetsmidler er steget til den dobbelte Pris siden Krigens Udbrud, da maa vist alle erkjende, at vi lever i kritiske og urolige Tider. Ved at betragte de gruopvækkende Scener, som finder Sted, og de mange urolige Forhold, som Menneskene bliver stillede i, mindes vi, hvad der er skrevet i det 18. Kapitel af Johannes' Aabenbaring om Babylons Fald, hvor der siges:

„Vel ve! den store Stad, som var klædt i kosteligt Linklæde og Purpur og Skarlagen og udsiret med Guld og Ædelstene og Perler; thi i een Time er saa stor Rigdom gaaet tilgrunde. Og alle Styrmænd og den hele Hob paa Skibene og Søfolkene og alle, som befarede Havet, stode langt borte, og raabte, da de saa Røgen af hendes Brand, og sagde: hvo var lig den store Stad? Og de kastede Støv paa deres Hoveder, grædende og sørgende, og sagde: vel ve! den store Stad, i hvilken alle, som havde Skibe paa Havet, berigedes af dens Pragt; thi i een Time er den gaaet tilgrunde." (16.—19. V.)

Dette Syn, som for over 1800 Aar siden blev vist Johannes angaaende de sidste Dages Begivenheder, bliver nu fuldbyrdet for vore Øjne, men alligevel bliver disse Begivenheder ikke betragtede som værende af særlig Betydning som en Opfyldelse af profetiske Udtalelser, og de, som tror dette, bliver bespottede og betragtede som Fanatikere. For vort Vedkommende, som Herrens Tjenere, udsendte fra Kirkens Hovedsæde i Bjergenes Dale, bedrøves vi i vort Hjertes Inderste over den sørgelige Stilling, som raader iblandt Menneskene, og vi føler os selv meget berørte af Situationen, idet vi for nærværende Tid er afskaaret fra Forbindelse med Hjem og kjære, og om de nuværende Forhold skal komme til at raade i længere Tid, vil det muligvis foraarsage Vanskeligheder for flere af vore Ældster, som kun har et lille Pengebeløb at falde tilbage paa til at bestride deres Missionsudgifter med. Vi haaber derfor, at hvis vore Missionærer i nærmte Hensende skal blive stillede under vanskelige Omstændigheder, Søskende vil vise dem den Imødekommenhed de kan, indtil en bedre Dag oprinder.

Som Eders Broder og Medarbejder for Herrens Sag beder jeg enhver i denne Mission at give nøje Agt paa de Forjættelser, der er lovet dem, der er tro i alle Ting. Lader os alle være tro mod Gud og trofast holde de Pagter, vi har indgaaet med ham. Lader os være tro overfor det Lands Regjering, hvorunder vi lever, og give Agt paa samt nøje rette os efter Landets Love og Anordninger, og rette os efter de Raad, der gives Landets Undersaatter fra Øvrighedens Side i den Hensigt, at de fælles Byrder derved kan blive lettede i disse saa vanskelige Tider, og som muligvis vil blive endnu vanskeligere. Lader os vedblivende søge at advare vore Medmennesker imod al Synd og indbyde dem til at komme til Kristus, ved at adlyde det fra Himmelen gjengivne Evangelium, hvilket er den bedste og sikreste Maade, Menneskene kan sikre sig Guds Velbehag og naadige Hjælp under Livets omskiftende og forskjellige Forhold.

Maa Gud i sin Naade velsigne disse nordlige Landes Indvaanere, at de maa blive bevarede fra Krigens Rædsler, og maa Søskende i Pagten blive tildelte saavel de himmelske som jordiske Goder, og alle oprigtige og sandhedssøgende Sjæle finde Vejen til Frelse og evigvarig Glæde i de himmelske Boliger, er min ydmyge Bøn i Jesu Kristi Navn.

Hans J. Christiansen.

— Moralsk Mod til at følge Sandheden er af større Værd end blot Forstaaelsen af samme.

Den amerikanske Nations Verdens-Mission var forudsagt af Profeterne.

Af Dr. James E. Talmage.

Den fremtrædende Stilling, som de Forenede Stater indtager blandt Nationerne, og den fremskudte Plads, som Folket staar paa i disse Stater som højmodige Forsvarere af Menneskerettighederne, var forudset og forudsagt Hundreder af Aar før Kristi Fødsel; dette finder vi beskrevet i Mormons Bog.

Profeten Nefi var en Mand, som tilhørte det Selskab, der kom til Amerika omtrent 600 Aar før Kristi Fødsel, hvis Fader Lehi havde ledet Selskabet bort fra Jerusalem Aar 600 før Kristi Fødsel gjennem Ørkenen til den arabiske Kyst, og derfra sejlede de over Havene i et Skib, som de havde konstrueret, vejledet af Herren, ligesom Noa var inspireret af Herren, da han byggede Arken. Nogle faa Aartier efter dette Selskabs Ankomst til Amerika, det „forjættede Land" paa den anden Side Havet, blev Folket paa Grund af Uenighed delt, og Partier, der var fjendtligsindede overfor hinanden, fremstod under Ledelse af Lehis Søn Nefi og hans ældste Broder Laman, og disse Folk blev senere kjendte under Navnet Nefiter og Lamaniter. Nefiterne levede et civiliseret, fremadskridende Liv, dyrkede Kunsten og nedskrev de mest vigtige Kjendsgjerninger vedrørende deres Historie. En Del af Nefiternes historiske Optegnelser er vi i Besiddelse af i Dag, i oversat Sprog, under Navn af Mormons Bog. Lamaniterne fulgte den nomadiske Levevis og kom til at leve næsten udelukkende af Krigsran, Jagt og Naturfrembringelser. De gik ned ad Bakke i Henseende til Civilisation og blev paa Grund af Guds Forbandelse, som kom over dem, et Folk med en mørk, rødlig Hud. Deres nedværdigede Efterkommere blev fundne af Kolumbus og er kjendte i Dag under Navn af Indianere.

I den allerførste Tid efter at det Selskab, jeg har omtalt, rejste mod Havet gjennem den arabiske Ørken, aabenbarede Herren mange Ting til Nefi angaaende den Fremtid, som det nævnte Selskab og deres Efterkommere gik i Møde. Det blev specielt vist Nefi, at en Del af hans Brødres Efterkommere vilde blive ramt af Guds retfærdige Vrede; ligeledes, at de Folk, som det lille Selskab skulde udvikle sig til, vilde blive adskilt fra alle andre Folkefærd paa den anden Side Havet. Beretningen vedrørende Aabenbaringerne til Profeten Nefi er beskrevet, som om Begivenhederne allerede var skete og lyder som følger:

„Og det skete, at jeg saa mange Vande, og de skilte Hedningerne fra mine Brødres Sæd.

Og det begav sig, at Englen sagde til mig: Se, Guds Vrede er over dine Brødres Sæd!

Og jeg saa, og se, der var iblandt Hedningerne en Mand, som var adskilt fra mine Brødres Sæd ved de mange Vande; og jeg saa, at Guds Aand kom ned og virkede paa Manden; og han foer hen over de mange Vande, lige til mine Brødres Sæd, som vare i det forjættede Land." (1. Nefi, 13 : 10—12.)

Lehi og hans Folk var Jøder. Alle andre Folkeslag bliver i Mormons Bog betegnede som Hedninger (gentiles), ligesom vi i det nye

Testamente læser om „Jøder og Hedninger". Som senere Dele af Mormons Bog tydeliggjør, er „det forjættede Land", som var nævnt til Lehi, Amerikas Land, og særlig Nord-Amerika. Manden iblandt „Hedningerne", som kom over de mange Vande og fandt Nefis Brødres Efterkommere, paa hvem Guds Vrede var faldet, var Kristoffer Kolumbus, som lige saa sikkert forud var beskikket til sin Mission, som Profeterne var det til deres.

Efter denne Beretning følger Forudsigelsen om Pilgrimsfædrenes Rejse over de mægtige Vande, hvilke Pilgrimsfædre er beskrevne som „andre Hedninger", der „gik ud af Fangenskab". Dernæst berettes, hvorledes store Skarer af Hedninger tog Amerikas Land i Besiddelse, hvorledes de gjorde Fremskridt som en Nation og overvandt Indianerne. Dette er ndtryksfuldt og dog kortfattet beskrevet i følgende Ord:

„Og det skete, at jeg saa, at Guds Aand virkede paa andre Hedninger; og de gik ud af Fangenskab og fore over de mange Vande.

Og det begav sig, at jeg saa store Skarer af Hedninger paa det forjættede Land; og jeg saa, at Guds Vrede var over mine Brødres Sæd; og de bleve adspredte for Hedningernes Aasyn og bleve slagne.

Og jeg saa, at Herrens Aand var over Hedningerne, og de havde Fremgang og fik Landet i deres Besiddelse; og jeg saa, at de vare hvide og meget smukke og skjønne, ligesom mit Folk, førend de bleve ihjelslagne." (13.—15. Vers.)

De amerikanske Koloniers Kamp for at opnaa Uafhængighed var forudsagt, og Forsikringen om, at Guds Kraft vilde blive udøvet for at give dem Sejr over „deres Moderfolk", eller den britiske Nation, var indskrevet paa solidt, varigt Metal, endnu før nogen af Menneskeslægten havde drømt om den vestlige Verdens Eksistens og Befolkning. Vi læser:

„Og det skete, at jeg, Nefi, saa, at Hedningerne, som vare udgangne af Trældom, ydmygede sig for Herren; og Herrens Kraft var med dem.

Og jeg saa, at deres Moderfolk var samlet tilsammen paa Vandene, og ligeledes paa Landet, for at føre Krig imod dem.

Og jeg saa, at Guds Kraft var med dem, og at Guds Vrede var over alle, som vare forsamlede imod dem til Strid.

Og jeg, Nefi, saa, at Hedningerne, som vare udgangne af Fangenskab, formedelst Guds Kraft udfriedes af alle andre Folks Hænder". (16. 19. Vers.)

Efter Guds Forsyn var Amerika, som i Sandhed er Zions Land, ornd helliget til at blive en fri og uafhængig Nations Hjem.

Amerika er en guddommelig sikret Arv for „Israels Hus", og Folk af alle Nationaliteter, som vil leve sit Liv efter Retfærdighedens Love, som indbefatter den sande Friheds Princip, skal blive regnede som adopterede Medlemmer af Israels Hus. Vedrørende Hedningerne, som saaledes lever, talte Herren disse Ord til Nefi:

„Og dersom de ikke forhærde deres Hjerter imod det Guds Lam, skulle de blive regnede iblandt din Faders Sæd; ja, de skulle blive regnede til Israels Hus; og de skulle blive til et velsignet Folk paa det forjættede Land evindeligen; de skulle ej mere blive undertrykte i Trældom, og Israels Hus skal ej mere blive forstyrret." (1. Nefi, 14 : 2.)

I en vis Henseende blev Kundskaben om det forjættede Land, det amerikanske Fastland, i en lang Tidsperiode holdt tilbage fra Menneskene, og ved Guds Førelse og Ledelse blev Landet opdaget, og hans Haand

viste sig i Nationens Dannelse, saa at den kunde opfylde sin Bestemmelse. Saaledes lød Lehis Profeti, efter at han og hans Folk var ført til det amerikanske Kontinent:

„Og jeg, Lehi, profeterer ifølge den Aands Indskydelse, som bor i mig, at ingen skal komme i dette Land, uden at de bringes ved Herrens Haand.

Derfor er dette Land indviet til dem, som han skal bringe. Og om saa-sker, at de tjene ham i Overensstemmelse med Budene, som han har givet, saa skal det vorde dem et Friheds Land, og de skulle aldrig bringes i Trældom, undtagen for deres Synders Skyld; thi dersom Ugudelighed kommer til at raade, skal Landet vorde forbandet for deres Skyld; men for de retfærdige skal det være velsignet til evig Tid.

Og se, det er Visdom, at andre Folk skulle endnu en Tid holdes i Uvidenhed om dette Land, thi se, ellers vilde mange Folkeslag overløbe Landet, saa at der ikke blev Plads til Arv." (2. Nefi, 1 : 6—8.)

Andre Profeter gjentager den højtidelige Forsikring og forkynder som Guds Villie og Hensigt, at Landet skulde regjeres af Folket og ikke ved Enkeltmands-Despotisme. Jakob, som var Nefis yngre Broder, ytrede denne varslende Forudsigelse:

„Men se, dette Land, siger Gud, skal være Dig til et Ejendomsland, og Hedningerne skulle blive velsignede i Landet.

Og dette Land skal blive et Friheds Land for Hedningerne; og der skal ingen Konger bestaa i Landet, som skulle oprejses blandt Hedningerne.

Og jeg vil befæste dette Land imod alle andre Folk.

Og den, som strider imod Zion, skal omkomme, siger Gud.

Og den, som oprejser en Konge imod mig, skal omkomme. Thi jeg, Herren, Himmelens Konge, vil være deres Konge; og jeg vil være et Lys til evig Tid for dem, som høre mine Ord." (2. Nefi, 10 : 10—14.)

Skjønt det guddommelige Ord blev givet og nedskrevet, at ingen Konge skulde udøve dikterende Herskermagt i Landet, saa blev dog i forrige Dage Nefiterne et vist Tidsrum efter eget Valg regjerede af Konger, og ligeledes Lamaniterne i det Tidsrum vi kjender deres Historie fra Mormons Bog. Oprettelsen af en varig Republik blev først iværksat, efterat Landet efter Opdagelsen af Amerika blev beboet. Den sidste af de nefitiske Konger var Mosias, som ved Slutningen af sin Regjeringstid, der faldt i den tidlige Del af det sidste Aarhundrede før Kristus, opmuntrede og tilskyndede Folket til at ophæve den monarkiske Regjeringsform og i Stedet for indføre en Regjering i Henhold til Folkets Stemme. I en opvækkende Proklamation fremsatte han paa klar Maade de store Farer, der var forbundne med Kongedømmet, og formanede Nationen til at bevogte sin Frihed som en hellig Besiddelse og at overgive Regjeringsforelsen til Dommere, som skulde blive valgt ved Folkets Stemmegivning, og som skulde blive tiltalte, om der forelaa Beskyldninger mod dem for Ugudelighed og ulovlig Magtudøvelse, og at de skulde afskediges, om de ikke var værdige til at indtage Stillingen. Kong Mosias fremførte paa en mesterlig Maade, hvad sand Demokratisme var. Efter at have fremført, hvilke Lidelser Folk havde maattet udstaa under ugudelige Konger, fortsatte han som følger:

„Og nu se, jeg siger Eder, det er ikke tjenligt, at saadanne Vederstyggeligheder skulle komme over Eder. Derfor vælger Eder Dommere ved dette Folks Stemmer, saa at I kunne blive dømte efter Lovene, som blev Eder givne af

vore Fædre, hvilke ere rette og gaves dem ved Herrens Haand. Og det er ikke almindeligt, at Folket ved sin Stemme begjærer noget, der strider mod, hvad ret er, men det er almindeligt, at den mindre Del af Folket begjærer det, som ikke er ret; derfor skulle I iagttage og gjøre dette til Eders Lov, at I ordne Eders Anliggender ifølge Folkets Stemme.

Og dersom den Tid kommer, at Folket stemmer for Uretfærdighed, da er Tiden kommen, at Guds Straffedomme ville komme over Eder; ja, da er Tiden kommen, at han vil hjemsøge Eder med stor Odelæggelse, ligesom han hidtil har hjemsøgt dette Land.

Og nu, dersom I have Dommere, og de ikke domme Eder overensstemmende med Loven, som er bleven Eder given, kunne I lade dem dømmes af en højere Dommer. Og dersom Eders højere Dommere ikke domme retfærdigt, skulle I lade et lidet Antal af Eders underordnede Dommere forsamle sig tilsammen, og de skulle domme Eders højere Dommere i Overensstemmelse med Folkets Stemme.

Og jeg befaler Eder at gjøre dette i Herrens Frygt; og jeg befaler Eder at gjøre dette og ikke have nogen Konge, saa at, hvis dette Folk begaar Synder og Misgjerninger, skulle disse komme over deres egne Hoveder.

Thi se, jeg siger Eder, at mange Folks Synder ere blevne foraarsagede ved deres Kongers Ugudelighed, og derfor hviler Ansvaret for deres Ugudelighed paa deres Kongers Hoveder.

Og nu ønsker jeg, at denne Ulighed ikke mere skal findes i dette Land, i Særdeleshed iblandt dette mit Folk; men jeg ønsker, at dette Land maa være et Frihedens Land, og at ethvert Menneske maa nyde sine Rettigheder og Friheder lige saa længe, som Herren finder det tjenligt for os at leve og besidde Landet; ja, endog saa længe, som nogen af vort Afkom findes i Landet." (Mosias, 29 : 24—32.)

Regjeringsaffærer skulde i Henhold til disse Kong Mosias Ord være en Ting, som vedrørte hele Folket, thi, som Kongen fremholdt med overbevisende Tydelighed: „Byrden skulde komme paa alt Folket, saa at hver Mand maatte bære sin Del". Det er velgjørende at vide, at det nefitiske Folk understøttede det kongelige Forslag, og de gik straks til Værks med at oprette Valgdistrikter og til den fastsatte Tid stemme for, hvem der skulde være de første Regenter eller Dommere i den nye Republik.

De Sidste-Dages Hellige tror, at den amerikanske Regjering er en guddommelig oprettet Institution, og at de Mænd, som skrev Frihedserklæringen og forfattede de Forenede Staters Grundlov, var inspirerede til at handle i Overensstemmelse med Guds Hensigter, ligesom alle var, der havde bestræbt sig for at oprette en retfærdig Republik, og ligeledes alle dem, som bestræber sig for at opretholde i Retfærdighed Overhøjheden af de Forenede Stater som Republik.

Mangelfuld Kristendom.

Tale af Ældste Hyrum M. Smith, holdt i Tabernaklet den 17. Septbr. 1916, kort efter hans Hjemkomst fra den europæiske Mission.

Krigens Vederstyggelighed — Krig og Rustninger uforenelige med Evangeliets Aand — De udsætter Guds Riges Komme — Alle onde Lyster og Lidenskaber slippes løs gjennem Krig — De saakaldte kristne Nationer mangler aandelig Kraft — Verden trænger til at modtage Jesu Kristi sande Evangeliums Gaver.

(Oversat af „Bikuben".)

Det vilde være meget vanskeligt for mig i Dag at udtrykke mit Hjertes Følelser. Det er lettere at udtale min Taknemlighed til Her-

ren i Bøn for det Privilegium, jeg har, at mødes med de Sidste-Dages Hellige i Zion. Jeg er overordentlig taknemmelig over denne Lejlighed til at mødes med Brødrene, der sidder her paa Forhøjningen, og ligeledes med de Sidste-Dages Hellige, som er her forsamlede. Jeg er lykkelig over mit Medlemsskab blandt disse Herrens Tjenere og mit Fællesskab med de Hellige. Efter at man har været borte for en Tid, vender man med Glæde tilbage til Kirkens Hovedsæde for igjen at dvæle midt iblandt Guds Folk; men lad det ikke derfor falde nogen ind, at det ikke er en god Ting at arbejde ude i Verden for Menneskers Sjæles Frelse saavel som blandt dem, der har forenet sig med Kirken i fremmede Lande.

Jeg betragter det som en af mit Livs største Velsignelser, at jeg har haft Lejlighed til at arbejde i den europæiske Mission, at gjøre Bekjendtskab med Medlemmerne af Kirken i denne Del af Herrens Vingaard og opløfte min Røst i Forkyndelsen af Evangeliet blandt Menneskenes Børn. Jeg betragter ethvert Medlem af Kirken i denne Mission som min Ven. Jeg elsker dem, og de Hellige elsker Missionærerne og er lige saa trofaste og samvittighedsfulde i deres Gudsdyrkelse, som de Hellige er herhjemme. Jeg venter ikke at træffe bedre Mennesker her i Bjergenes Dale end de, jeg har været forenet med i de sidste tre Aar i den britiske Mission. Det er gode Mennesker. Kort sagt, det er Sidste-Dages Hellige, og naar vi siger dette, saa har vi sagt omtrent alt det gode, som det er muligt at sige om en Mand eller Kvinde.

Naturligvis er der nogle Medlemmer af Kirken, som ikke tilfulde er Sidste-Dages Hellige. Dette er ogsaa Tilfældet herhjemme er jeg sikker paa. Medens vi beklager dette, saa elsker vi dog alligevel disse Medlemmer og stræber efter at hjælpe dem. Vi lever i det Haab, at de af Kirkens Medlemmer, der er mere eller mindre ligegyldige, mere eller mindre forsømmer deres Pligter, med Tiden vil blive bragte til Omvendelse og lære at indse, at den bedste og sikreste Kurs, som noget Menneske kan følge, er at være trofast i Ordets fulde Betydning mod Gud og hans Befalinger.

Jeg antager, at det forventes, at jeg i mine Bemærkninger i Dag siger noget om Krigen. Jeg har imidlertid ikke meget at sige om den, Brødre og Søstre, af den gode Grund, at jeg egentlig ikke veed ret meget om den, maaske ikke nær saa meget som I, der har fulgt med Dagbladenes Beretninger her i Amerika. Alle Krigsnyheder er under meget streng Censur, og Offentligheden faar kun meget lidt at vide. De Oplysninger, der publiseres, er ofte langt fra at være paalidelige. Krigen er selvfølgelig en frygtelig Svøbe og har de forfærdeligste Følger for Europa. Omtrent alt, hvad vi veed og ser af Krigen i England, er Indskrivningen af Soldater, deres Indøvelse og deres Afmarsch i Tusindvis til Slagmarkerne. Efterhaanden ser vi nogle af dem komme tilbage. Tusinder af dem kommer aldrig tilbage, og mange andre kommer tilbage saarede, lemlæstede og nedbrudte. Jernbanetog med saarede Soldater ankommer med korte Mellemrum til forskjellige Byer og aflæsser deres sørgelige Last i Hospitalerne, der er overfyldte med saa-

rede fra Slagmarkerne. Gaderne er ogsaa — jeg var nær ved at sige overfyldte med fortklædte Kvinder. Der er mange Enker og mange Mødre, der sørger over deres faldne Mænd og Sønner, og der er mange andre, som begræder Tabet af Medlemmer af deres Familier. Vi ser alt dette, og det er forfærdeligt nok, men saa vidt, som det angaar virkelig Krig, da har vi ikke set noget af det i England med Undtagelse af Overfaldene, foretagne af Krigsskibene og Luftfartøjerne. Dette er det nærmeste, som England er kommet til selve Krigen, og det er nær nok, kan jeg forsikre Eder.

Det ser ud til, at bedragerisk Aander i stor Udstrækning hersker og gjør sig gjældende blandt Jordens Nationer, og naturligvis florerer saadanne Ting især under Krigen. Ikke nok med, at Nationerne kjæmper mod hinanden med Geværer og Sværd og Kanoner og ethvert andet tænkeligt Redskab, som det har været muligt at opfinde, men de kjæmper ogsaa mod hinanden med deres Tunger, og de lyver om hinanden; de beskylder hinanden for alle Slags Forbrydelser og Grusomheder, beskylder hinanden for at overtræde enhver Lov, baade af Gud og Mennesker og Nationer. Hvert Land gjør Fordring paa at besidde alle Dyder og beskylder Modstanderen for alle Lovløsheder og Laster. At sige, at nogen enkelt Nation er mere skyldig end den anden i disse Ting, er noget, som jeg selvfølgelig maa overlade til andre at bedømme. De nedslagter Blomsten af de forskjellige Landes mandlige Befolkning i Hundred-Tusindvis. De bringer Verden til et saadant Kaos, at Menneskene næsten helt har tabt al Respekt for Gud og Mennesker, og de begynder at spørge sig selv, om der virkelig er en Gud i Himlen, og om Kristendommen er Guds Lære, eller om den er falsk.

Jeg kan ikke indse, at denne Tilstand i Verden vender Menneskene til Herren i nogen særlig Grad. For mig ser det ud, som det modsatte var Tilfældet. Krig er efter min Opfattelse den største og ugudeligste Lyst, som Mennesket kan give Plads i sit Hjerte eller udtrykke i Handling, og alle andre Lyster, alle andre onde og syndige Ting følger hurtig i dens Fodspor. Den ene Nation beskylder den anden for, hvad de kalder umenneskelig Krigsførelse. Jeg kunde ønske at vide, om der nogensinde i Verdenshistorien kan henvises til, at en Krig blev ført „med Handsker paa" eller paa en hensynsfuld, behagelig Maade, eller at de, der bekjæmpede hinanden, gjorde dette under Kjærlighedens og Barmhjærtighedens Aands Indflydelse. Der har aldrig været saadan noget som en human Krig. Dersom det er sandt, hvad General Sherman sagde: „Krig er Helvede" — og jeg tror dette er den mest træffende Betegnelse — da er de, som tager Del deri, forvandlede til Djævle og Uhyrer i Menneskeskikkelse, og Hadets og Blodtørstens Aand fylder deres Hjærter og Tanker.

Den Mand, der kan staa parat og er rede til og ivrig efter at tage sin Medbroders Liv og udgyde hans Blod, vil heller ikke et eneste Øjeblik betænke sig paa at skjænde en Kvinde. Tror de, at det er muligt for en Mand, som higer efter at dræbe sin Medbroder, at have Medlidenhed i sit Hjerte for Barnet, som den Mand, han søger at ihjelslaa, er Fader til? Jeg tror det ikke. Følgelig kan vi ikke, Brødre

og Søstre, beskylde nogen særlig Nation for mere udpræget Grusomhed eller Blodtørst i denne Krig end andre. Disse Ting er Krigens naturlige Følger. Krigshaandværket er et forfærdeligt Haandværk; men det ser ud til, at det er i Overensstemmelse med Tidsaanden. Det synes, som om Folk higer efter at komme i Krig. Selv her i Amerika gjør denne Følelse sig gjældende i en uhyggelig Grad.

Jeg er overbevist om, at mange Amerikanere nu kjæmper paa begge Sider i denne store Konflikt i Europa, nogle, fordi deres nationale Følelser for deres Hjemland har tilskyndet dem dertil, andre, fordi de har Lyst til og har naturlige Anlæg for Krigshaandværket.

Mine Brødre og Søstre! Jeg tror, at Forberedelse er en god Ting. men jeg tror ogsaa, at Forberedelse til Krig er en meget farlig og skjæbnesvanger Ting, og jeg beder Gud, at han, under de Rustninger og Krigsforberedelser, som dette vort mægtige Land foretager, vil oprejse vise og forstandige Mænd til at værne Landet, Mænd, der er inspirerede af Guds Aand til at styre Nationen bort fra de Klitter og Skjær, der saa let kunde foraarsage Ødelæggelse.

Naar Nationer er fuldstændig rustede til Krig, da længes de efter at slaas. Dette er ganske naturligt. Naar Mesterbokseren har Følelsen af, at han er kvalificeret til at udfordre alle og enhver og besejre dem, vil han da være tilfreds med denne Tanke og slaa sig til Ro? Nej, han sender sine Udfordringer ud til højre og venstre og er ikke tilfreds, før han finder nogen, som han kan slaas med og om muligt overvinde. Dette er Menneskets Natur og gjælder for Nationer saa vel som for det enkelte Menneske. Naar en Nation bliver saa godt udrustet, at den mener at være den stærkeste af dem alle og være i Stand til at besejre hele Verden, om det var nødvendigt, da lad Verden tage sig i Agt.

(Fortsættes.)

Dødsfald.

Søster Marie Pedersen afgik ved Døden i Silkeborg den 20. Januar. Hun havde været Medlem af Kirken i en længere Aarrække og var højlig agtet af alle, som kjendte hende. Saavel for hendes afdøde første Mand som for hendes efterlevende Mand og en voksen Datter af det første Ægteskab, blev hun det Redskab, som bragte dem ind i Kirken.

Ved Gudstjenesten i Kapellet og siden ved Begravelsen assisterede Brødrene Emil Thomsen og Carlsen fra Silkeborg Gren samt Konferencepræsident Chr. Sørensen og Ældste Orvill Larsen fra Aarhus.

Indhold:

Kirkens Præsidentskabs Juleartikel. 49
Ældste Stephen L. Richards er ordineret til Apostel 55
Tankesprog 55, 57
Redaktionelt:
Nærværende vanskelige Tider ... 56
Den amerikanske Nations Verdens-Mission var forudsagt af Profeterne. (Af Dr. James E. Talmage) 58
Mangelfuld Kristendom. (Tale af Ældste Hyrum M. Smith.) 61
Dødsfald 64

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, Kjøbenhavn K
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen.)